

بغل نویسی و برچسب روی خودروها ممنوع!

تیمور حسینی، رئیس پلیس راهور فراجا درباره بیشترین مطالبات مردم گفت: «بیشترین مشکلات بیان شده از سمت مردم، شماره گذاری خودروها و تخلفات آموزشگاه‌های رانندگی بوده است. روال همیشگی و مرسوم این است که مسئولان فراجا در ۱۹۷، به مشکلات طرح شده مردم رسیدگی کرده که یکی از کارهای خوب است.» به گزارش تسنیم، او گفت: «نور چراغ‌ها باید تلفیقی از زرد و سفید بوده و چراغ فابریک خودروها از شرایط استاندارد برخوردار باشند.» او درباره بغل نویسی روی شیشه و بدنه خودرو گفت: «انصب هرگونه نوشتار یا برچسب روی شیشه‌ها و بدنه خودرو ممنوعیت دارد و تنها استثنا برای خودروهایی است که مربوط به بخش‌های تجاری و اقتصادی‌اند که با گرفتن مجوز با ابعاد مشخص می‌توانند نسبت به درج نوشته اقدام کنند و موردی ندارد؛ در غیر این صورت هرگونه تصویر و نوشته ممنوعیت دارد.»

داروی تالاسمی پیدا نمی‌شود

یونس عرب، مدیرعامل انجمن بیماران تالاسمی ایران در پاسخ به این سوال که موضع گیری‌های اخیر سازمان غذا و دارو در جهت رفع کمبودهای دارویی بیماران تالاسمی در عمل چقدر تحقق یافته است؟ توضیح داد: «سازمان غذا و دارو حتی زمانی که هیچ دارویی نداشته‌ایم و عملاً در سال ۱۴۰۰ که با قطعی به‌تمام معنای دارو مواجه بودیم، اذعان داشت که دارو به وفور وجود دارد و خواسته بیماران و انجمن تالاسمی ایران بی‌منطق است.» به گزارش ایلنا، او درباره کمبودهای دارویی گفت: «در حال حاضر در تهران بیمار نمی‌تواند داروی خود را تأمین کند. حتی در مراکز که داروها را به‌صورت قاچاق یا آزاد عرضه می‌کنند، نمی‌توان دارو را پیدا کرد. سال گذشته حدود ۴ میلیون و ۹۰۰ هزار آمپول مطابق با آمار سازمان غذا و دارو وارد سید دارویی بیماران تالاسمی ایران شد؛ به‌رغم اینکه معاونت درمان ۱۰ میلیون آمپول مورد نیاز را برآورد کرده بود.»

بیشترین زندانی مالی در تهران

عباس کشانی، مدیر نمایندگی ستاد مردمی دیه استان تهران گفت: «زندان‌های سطح پایتخت با میزبانی از یک‌هزار و ۷۹۴ زندانی بدهکار مالی و محکوم به پرداخت دیات حوادث کارگاهی و سوانح رانندگی، در صدر فهرست عددی زندانیان جرائم غیرعمد قرار دارد.» به گزارش ایرنا، او با بیان اینکه ۱۱۹ نفر از این محبوسان رازنان شامل می‌شوند، گفت: «طبق فرآیند رسیدگی به پرونده مددجویان تحت پوشش ستاد دیه و بنا به ملاحظات درج‌شده در اساسنامه و شیوه‌نامه اجرایی، از جمعیت تقریباً یک‌هزار و ۸۰۰ نفره زندانیان جرائم غیرعمد استان تهران، در شرایط کنونی فقط ۳۱۹ نفر مشمول شرایط کمک و مستحق دریافت حمایت‌های حقوقی و مردمی در راستای آزادی قرار دارند و مابقی یا بابت سوسه‌سابقه یا تعدد جرائم عمد و غیرعمد، در فهرست مددجویان واجد شرایط قرار نگرفته‌اند. بنا به موقعیت جغرافیایی و جمعیت بالا، زمینه بروز جرائم و ورود ناخواسته افراد به داخل بندها در شهرستان‌های استان تهران بالاست.»

علیه کارگرس

هم‌میهن به مناسبت روز کارگر تبعات قراردادهای موقت را بررسی می‌کند

سارا سبزی
خبرنگار گروه جامعه

اخراج کارگران پالایشگاه پارس جنوبی، تعدیل نیروهای شهرداری سقز، اخراج ۱۷۰ کارگر از کارخانه فولیواژ ازن، اخراج ۶۰ کارگر شهرداری جیرفت، اخراج چند کارگر نگهبان میادین میوه و تره‌بار شهرداری تهران، اخراج چند کارگر پتروشیمی چوار ایلام، اخراج چند کارگر از شرکت دخانیات و اخراج چند کارگر شهرداری اصفهان، تنها بخشی از موارد اخراج کارگران در یک‌سال گذشته است که رسانه‌ای شده. قراردادهای موقت و البته بخشی از آنها به برگشتند از جمله دلایلی بود که راه اخراج آنها را آسان‌تر می‌کرد. در این شرایط هم سال گذشته دولت بخشنامه‌ای به‌نفع کارفرمایان و به‌ضرر کارگران به تصویب رساند و به‌شدت مورد انتقاد قرار گرفت. طبق این مصوبه، کارفرمایان می‌توانند قرارداد کارگران را با بهانه «قصور در انجام وظایف» یا «نقض آیین‌نامه‌های انضباطی کارگاه بعد از دریافت تذکر کتبی»، یک‌جانبه فسخ و کارگر را از کار اخراج کنند. حالا در شرایطی که قراردادهای موقت به بزرگ‌ترین دلیل ناامنی شغلی کارگران تبدیل شده، چند روز پیش خبر رسید که طبق لایحه پیشنهادی وزارت کار برای اصلاح ماده ۷ قانون کار، قراردادهای موقت بعد از ۵ سال کار مستمر باید به قرارداد دائم تبدیل شود. چند روز بعد از آن، خبرهایی از تعدیل کارگران شهرداری در سقز و کارگران مجتمع گاز پارس جنوبی به گوش رسید؛ اتفاقی که هر دو بر سر قراردادهای موقت رخ داده است.

▼ فوت ۲ هزار کارگر در سال گذشته

به غیر از وضعیت قراردادهای کارگری، وضعیت ایمنی محیط‌های کاری هم زندگی آنها را در معرض خطر قرارداده است. آمارهای پزشکی قانونی نشان می‌دهد که در مجموع در سال ۱۴۰۲ در حوادث ناشی از کار، ۲۱۱۵ نفر جان خود را از دست داده‌اند که در مقایسه با مدت مشابه سال قبل که آمار تلفات یک‌هزار و ۹۰۰ نفر بود، ۱۱/۳ درصد افزایش داشته است. از کل تلفات حوادث محیط کار در سال گذشته ۲۰۹۴ نفر مرد و ۲۱ نفر زن بوده‌اند، این در حالی است که تعداد مردان فوت‌شده در حوادث محیط‌های کاری در سال ۱۴۰۱ یک‌هزار و ۸۷۰ نفر مرد و تعداد ۳۰ نفر زن بوده است. در این مدت استان‌های تهران با ۴۱۴ نفر، اصفهان با ۱۷۲ نفر، خراسان رضوی با ۱۴۷ نفر و مازندران با ۱۲۸ فوتی، بیشترین آمار و استان‌های کهگیلویه و بویراحمد با سه نفر، ایلام با ۹ نفر و زنجان با ۱۰ فوتی، کمترین آمار تلفات حوادث محیط‌های کار را داشته‌اند. سقوط از ارتفاع، اصابت اجسام سخت، برق‌گرفتگی، سوختگی و کمبود اکسیژن به‌ترتیب مهم‌ترین دلایل فوت کارگران اعلام شده‌اند.

▼ سالی دو بار تعدیل

۱۱۷ کارگر شهرداری سقز طی سه‌سال گذشته با قراردادهای ۸۷ روزه در بخش‌های مختلف شهرداری مشغول به کار بوده‌اند و هر بار با پایان قرارداد تعدیل و بعد از مدتی فراخوانده می‌شدند. ۲۳ کارگر در عسلویه هم به‌دلیل نپذیرفتن قرارداد کاری و بندهایی که آن را ناعادلانه می‌دانند، تعدیل شدند.

کانال تلگرام «انجمن کارگران و استادکاران بانه»، تعداد این کارگران را ۱۷۰ نفر اعلام کرده و این اقدام را «هدیه عجیب شهرداری سقز به کارگزارانش» خوانده بود. این انجمن صنفی دلیل اصلی اخراج کارگران را «تنش و بحران درون‌سازمانی» اعلام کرده بود. گفت‌وگو با نماینده این کارگران هم این موضوع را تأیید می‌کند. آنها طی سه‌سال گذشته با قراردادهای ۸۷ روزه در بخش‌های مختلف شهرداری مشغول به کار بوده‌اند و هر بار با پایان قرارداد تعدیل و بعد از مدتی فراخوانده می‌شدند.

فرشاد اسماعیلی

پژوهشگر حقوق کار:

ذکر مواردی مانند

سلب حق اعتراض از

کارگر در قراردادهای

کاری، معتبر نیست.

یکی از ویژگی‌های

حقوق کار که ذیل

حقوق عمومی تعریف

می‌شود «آمره»

بودن است؛ یعنی

برخی از حقوق کار

غیرقابل توافق است

و قانون‌گذار آن را

تعیین می‌کند. یکی از

موارد آن هم حداقل

دستمزد و بیمه است

که قابل توافق نیست

و اگر در قرارداد ذکر

شود، باطل است.

اگر موردی مانند حق

اعتراض سلب شود

- حتی اگر به‌صورت

رسمی هم ثبت شود

- معتبر نیست و

غیرقابل توافق است.

بسیاری از کارگران

این نکته را نمی‌دانند

و تصور می‌کنند

حق اعتراض از آنها

سلب شده است و

نمی‌توانند به‌دنبال

تظلم‌خواهی بروند

تکس: ایرنا

▼ یک قرارداد ناعادلانه

۲۳ نفر از پرسنل چارت سازمانی شرکت مجتمع گاز پارس جنوبی هم اخیراً تعدیل شدند، آنها قرارداد با بندهای ناعادلانه را نپذیرفتند و در نتیجه تعدیل شدند؛ کارگرانی که حداقل سابقه آنها شش‌سال است و نیروهایی با سابقه کار ۲۰ سال که به‌عنوان نیروی ماهر شناخته می‌شوند هم بین آنها حضور دارند. این نیروها در پالایشگاه گازی ششم و فازهای ۱۵ و ۱۶ مشغول به کارند. بعد از گذشت یک‌ماه از سال جدید که به روال سال‌های گذشته کارگران بدون قرارداد با پیمانکار کار کردند، قراردادی به آنها تحویل داده شد که به گفته خودشان مغایر با قانون کار است. آنها می‌گویند، یکی از بندهای این قرارداد این است که اگر کارگر آن را امضا کند، هرگونه ادعایی را از خود سلب می‌کند.

ضرغام‌دوست، یکی از کارگران تعدیل‌شده است که ۲۰ سال سابقه کار دارد و حاضر نشد این قرارداد را امضا کند. او به هم‌میهن می‌گوید: «یکی از بندهای این قرارداد این بود که مرخصی استحقاقی به‌صورت مبهم باقی ماند در صورتی که طبق قانون، تعداد روز مرخصی باید قید شود. علاوه بر این مزد مینا، ثابت و حق‌السعی هم تغییر داده شده تا پیمانکار رقم کمتری پرداخت کند. یکی دیگر از بندهای این قرارداد، این بود که کارگران سه‌ماه باید به‌صورت آزمایشی کار کنند. کارگری که ۲۰ سال سابقه کار دارد و سه‌سال است در همین شرکت زندگی می‌کند، چطور باید سه‌ماه آزمایشی کار کند؟» او می‌گوید که کارگر به تعهدات قرارداد شفاهی خود عمل می‌کند، اما پیمانکار حقوق او را پرداخت نمی‌کند و گروهی که می‌دارد و می‌گوید تا این قرارداد را امضا نکنی، حقوقت پرداخت نمی‌شود؛ «کارگران علیه شرکت پیمانکار قبلی هم بابت مرخصی شکایت کرده بودند و نماینده این شرکت هم با استناد به کلمه توافق در پای قرارداد، این رأی را نقض کرده بود. بابت این ماجرا دو روز ما را پشت در گذاشتند، اما بعد از مدتی گفتند به کار برگردید. همکاران سر کارشان برگشته‌اند، اما هنوز مصرانه فشار می‌آورند که قرارداد را امضا کنید تا حقوق فروردین‌ماه را پرداخت کنیم.»

این شرکت از ابتدای آذرماه سال ۱۴۰۱ با کارگران قرارداد کتبی نبسته و در تمام این مدت، آنها بدون قرارداد کار می‌کردند. این روند تا فروردین‌ماه امسال ادامه داشت: «حالا یک‌ماه بعد از سال جدید، این قرارداد را به کارگران تحویل می‌دهند و می‌گویند قرارداد سال ۱۴۰۲ را هم با همین بندهای قرارداد فعلی امضا کنید. کارگران هم می‌گویند ما کار را انجام داده‌ایم و تمام شده، قرارداد را قبل از کار منعقد می‌کنند، نه بعد از آن.» تمام کارگران این بخش حدود ۴۹۵ نفر بودند که از میان آنها نزدیک ۱۰۵ نفر قرارداد را امضا نکرده بودند ولی در نهایت زیر بار رفتند. در این میان اما ۲۳ نفر از آنها حاضر به پذیرش قرارداد نشدند: «باقی کارگران به‌دلیل نداشتن امنیت شغلی مجبور شدند که این قرارداد را امضا کنند. با برگشت به کار ما موافقت کرده‌اند، اما حقوق‌ها را پرداخت نمی‌کنند، پیمانکار حقوق فروردین‌ماه را به‌صورت کامل بدهکار است. طبق قانون، اختلاف در مفاد قرارداد باید از سوی اداره کار حل شود، اما نمی‌پذیرند که موضوع از سوی این نهاد رسیدگی شود؛ چون اگر به اداره کار ارجاع

گفت‌وگو با یوسف عبدالکریمی، نماینده کارگران شهرداری سقز، ابعاد دیگری از این ماجرا را روشن می‌کند. طبق گفته‌های او، این کارگران در دوسال گذشته یک یا دو بار با این موضوع روبه‌رو شدند و بعد از مدتی دوباره توسط کارفرما به کار گرفته شدند: «تعدادی از کارگران از اواخر پاییز ۱۴۰۱ تعدیل شدند، اما دوباره فروردین‌ماه ۱۴۰۲ استخدام شدند. این روال باز هم ادامه داشت و در سال ۱۴۰۲ هم تکرار شد. تعدادی کارگر که پاییز سال گذشته تعدیل شده بودند، زمستان به کار برگشتند اما بعد از ۴۵ روز تعدیل شدند. بیشتر آنها در بخش فضای سبز مشغول به کار بودند و باقی هم در واحدهای عمران، موتوری و تأسیسات کار می‌کردند.»

او می‌گوید که این ماجرا به‌دلیل اختلاف بین شهرداری، فرمانداری و شورای شهر است و به شهرداری فشار وارد شده که نیروهایی با قرارداد ۸۷ روزه نباید بمانند و باید تعدیل شوند: «آنها می‌خواهند این نیروها هرسال یکی، دو بار تعدیل شوند تا بیمه به‌صورت کامل رد نشود؛ در این صورت باید قراردادی بیشتر از ۸۷ روز با آنها منعقد شود.»

میانگین دستمزد کارگرانی که دو فرزند دارند، تا سال ۱۴۰۲، حدود ۱۲ میلیون تومان بود. کارگرانی که یک فرزند داشتند هم ۱۱ میلیون و دستمزد کارگران مجرد هم حدود ۹ تا ۱۰ میلیون تومان بود که به‌صورت کامل پرداخت می‌شد، اما بیشتر این کارگران در دو سال گذشته سالی دو بار تعدیل می‌شدند: «به‌دلیل انتخابات، این تعدیل به تأخیر افتاده بود. در زمستان حدود ۳۵ نفر دوباره به کار برگشتند و تا آخر فروردین‌ماه هم مشکلی نداشتند. دوباره زمانی که قرار بود همه نیروها استخدام شوند، اختلاف بین شورا، فرماندار و شهردار از سر گرفته و گفته شد که این نیروها نباید استخدام شوند و تنها تعدادی سفارشی به کار برگردند.» نماینده کارگران شهرداری سقز می‌گوید که تا امروز شکایتی از طرف کارگران انجام نشده؛ چون هر روز به آنها قول داده می‌شود که تا بیستم این‌ماه به کار برمی‌گردند: «از زمانی که این کارگران استخدام شدند و یک یا دو بار با آنها قرارداد بسته شده، از آنها تعهد گرفته‌اند که حق اعتراض ندارند. کارگران هم قبول کرده بودند، هر زمان به آنها نیاز نداشتند تعدیل‌شان کنند، اما تعدیل آنها زمانی صورت گرفت که اوج کار بود و نمی‌توانند بگویند در فصل بیکاری این کار انجام شده است.» او توضیح می‌دهد که قرارداد این نیروها با شهرداری منعقد شده، نه پیمانکار: «شهردار سقز قول داده بود که این موضوع را پیگیری می‌کنند و دوباره به کار برمی‌گردند، حتی ۲۰ تا ۳۰ نفر نیروی بیشتر هم جذب می‌کنند. اما در مجموع هیچ چیز معلوم نیست.»

سمت دیگر ماجرا، نماینده شورای اسلامی کار در شهرداری سقز است که می‌گوید، به‌زودی این کارگران به کار برمی‌گردند. آرام محمدی به هم‌میهن توضیح می‌دهد که بعد از قرارداد ۸۷ روزه قبلی، فعلاً قرارداد دیگری با این کارگران منعقد نشده است: «این نیروها شرکتی به‌شمار می‌روند و بعد از اتمام قراردادشان تعدیل شده‌اند. فعلاً پیگیری‌ها در شهرداری و استانداری در حال انجام است و امیدواریم به کار برگردند.»